

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/82/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3717200608
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3717200608.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beáty Čupkovej a sudcov JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Radoslava Svítanu, PhD. v spore žalobcu Y. M., bytom F. S. XXX, zastúpeného U. T. T., advokát, spol. s r.o., F. W., Q. XXX/X, G. XX XXX XXX proti žalovanému X. republika - L. prokuratúra X. republiky, W. I, Q. 2, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku E. súdu Považská Bystrica, č.k. 8C/3/2017-105 zo dňa 24. januára 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobca **m á n á r o k** proti žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie, v poradí druhým rozsudkom, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 639,49 Eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 17.11.2016 do zaplatenia, všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Zastavil konanie v časti o zaplatenie 82,42 Eur s prisl. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej **v rozsahu 75,06 %** s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Pri rozhodovaní vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania, ktorými mal preukázanú nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia **v spojitosti s uznesením o zamietnutí sťažnosti obvineného,** vyslovenú oslobodzujúcim rozsudkom z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Nakoľko súčasne boli splnené podmienky predbežného prerokovania nároku podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., považoval nárok žalobcu vo svojom základe za dôvodný. Riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu, vysloveným v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne, **sp. zn. 19Co/261/2017 zo dňa 08.11.2017,** uviedol, že je právne irelevantné, že trovy obhajoby neplatil žalobca, ale jeho matka, pretože žalobca v čase začatia trestného stíhania nebol zárobkovo činný a možno predpokladať, že bol nemajetný. Pre ekonomické dôvody nemožno vylúčiť mladistvého z možnosti zvoliť si svojho obhajcu. Právo zvoliť si obhajcu realizovala matka žalobcu, neskôr - v konaní pred odvolacím súdom - žalobca, pričom niet sporu o tom, že matka žalobcu trovy tejto nutnej obhajoby uhradila. Existencia peňažného vzťahu medzi žalobcom, v prospech ktorého bola obhajoba realizovaná a jeho matkou (zákonnou zástupkyňou, ktorá trovy obhajoby zaplatila), nie je pre účely náhrady škody štátom rozhodná. Rozhodné je to, že uhradením trov obhajoby škoda vznikla žalobcovi, pretože v jeho prospech boli právne služby poskytnuté. V dôsledku skoršieho zrušujúceho rozhodnutia sa zaoberal výškou uplatnenej škody a jej dôvodnosťou so zameraním sa **na účelnosť trov obhajoby a správnosť výpočtu ich účtovania.** Za dôvodne uplatnenú škodu, spočívajúcu v trovách obhajoby platenej JUDr. S., považoval škodu len vo výške 408,90 Eur. Uviedol, že obhajkyňa vypočítala hodnotu úkonu 67 Eur, pričom súd, vychádzajúc z ust. § 1 ods. 4 a z ust. § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., **za dôvodnú považoval sumu 60,11 Eur a režijný paušál v sume 8,04 Eur.** Vychádzajúc **z dôkazov v spise, dôvodne uplatnenou bola škoda zodpovedajúca odmene za**

6 úkonov právnej pomoci (úkon 6,11 Eur) a 6 x režijný paušál (paušál 8,04 Eur), čo spolu predstavuje sumu 408,90 Eur. Trovy obhajoby JUDr. Divka za obhajobu v rámci odvolacieho konania v uplatnenej výške 313,01 Eur považoval za dôvodné. Po čiastočnom späťvzati, vo výške 82,42 Eur, čo je hodnota jedného úkonu, konanie čiastočne zastavil, žalobe čo do sumy 639,49 Eur s príslušenstvom vyhovel a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1, 2 CSP, § 255 ods. 2 a 256 ods. 1 CSP. Žalovanej poskytol lehotu na plnenie 30 dní (§ 232 ods. 3 CSP), keď akceptoval žiadosť žalovanej, aby v prípade vyhovenia žalobe jej bol poskytnutá dlhšia lehota na plnenie, keďže prostriedky na zaplatenie priznanej sumy je potrebné žiadať zo štátnej pokladnice.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne. Nesúhlasil s rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý pri právnom hodnotení vychádzal z toho, že boli preukázané všetky atribúty zodpovednosti štátu za škodu, ktorá mala vzniknúť žalobcovi. Uviedol, že judikatúrou bol síce prijatý záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť aj zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby tak ako v predmetnom konaní, avšak zastával názor, že uvedený záver nemôže byť prijatý absolútne a bezvýhradne. Za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé začatie trestného stíhania, resp. každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného. Aj keď v posudzovanom prípade žalobca bol spod obžaloby právoplatne oslobodený, neznamená automaticky, že celé konanie pred obžalobou bolo nezákonné. Uviedol, že v čase vydania uznesenia o začatí trestného stíhania a uznesenia o vznesení obvinenia zo strany orgánov činných v trestnom konaní existovala na základe vykonaného dokazovania v trestnom konaní pravdepodobnosť spáchania tam definovaného skutku žalobcom, ktorý sa až v priebehu vedeného trestného konania pred súdom napokon nepotvrdil. S poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. ÚS 163/2003 z 13.11.2013 a rozsudok ESLP vo veci Lavrechov proti Českej republike z 20.06.2013 žalovaný zastáva názor, že v prípravnom konaní, ako aj počas celého vedenia trestného konania pred súdom boli splnené zákonné podmienky pre začatie a pre vedenie trestného konania vo vzťahu k žalobcovi. Žalobca bol oslobodený spod obžaloby iba v dôsledku zmenenej výpovede svedkyne. Poukázal na to, že z výpovede maloletého obvineného vyplývalo, že sa k trestnej činnosti doznal, svoje konanie oľutoval, a preto aj požiadal prokurátora o konanie o dohode o vine a treste. Taktiež nebolo pochyb, že svedkyňa, poškodená a bezpodielová spoluvlastníčka vozidla, vo výpovedi uviedla, že jej vnuk nemal súhlas k tomu, aby s vozidlom vykonal jazdu, v tom čase ani nebola doma. Po skončení vyšetrovania prokurátorka podala obžalobu na žalobcu, spod ktorej bol žalobca rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 2T/166/2014 zo dňa 11.11.2014 podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený. Je tak zrejmé, že žalobca bol síce v trestnom konaní úspešný, keďže v konečnom dôsledku bol právoplatne spod obžaloby oslobodený, ale iba z dôvodov zmeny výpovede svedkyne počas hlavného pojednávania, ktorá svedkyňa bola v priamom a veľmi blízkom príbuzenskom vzťahu s obžalovaným. Uviedol, že pokiaľ svedkyňa zmenila výpoveď až na pojednávaní, a teda pravdou nemalo byť to, čo vypovedala v čase pred podaním obžaloby, tak touto krivou výpoveďou škodu žalobcovi spôsobila práve svedkyňa. Žalobca sa prípadnej náhrady škody mal domáhať voči nej a nie voči štátu.

3. V podanom odvolaní tiež namietal existenciu škody, ktorú súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil. Uviedol, že samotná existencia pohľadávky neznamená skutočnú škodu, pretože tá vzniká až uplatnením pohľadávky, teda dlžník svoj dlh splnil, aj to len v rozsahu, v akom ju veriteľovi splnil. Zastával tak názor, že žalobcovi žiadna škoda nevznikla, nedošlo k žiadnemu úbytku na jeho majetku, pretože žiadnym spôsobom nepreukázal, že uhradil vyplatené trovy obhajoby svojej mame.

4. Ďalším dôvodom, pre ktorý mala byť žaloba zamietnutá, spočíval v tom, že proces dokazovania je v rámci novej právnej úpravy vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom a na princípe kontradiktórnosti a súd tak má obmedzenú dôkaznú iniciatívu, ktorá sa presúva na procesné strany. Uviedol, že v predmetnej veci bol súd voči žalobcovi nezvyčajne ústretový a upozornil žalobcu na to, že vo svojom písomnom vyjadrení sa nevysporiadal so všetkými námietkami zo strany žalovaného, a preto, pokiaľ mieni svoje vyjadrenie doplniť, môže to urobiť na pojednávaní, čo žalobca využil.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a žalobcovi priznal nárok na náhradu odvolacích trov v rozsahu 100 %. Akcentoval, že žalovaný v podanom odvolaní prehliada, že jeho zodpovednosť je daná objektívne. Rozsiahlym množstvom súdnych rozhodnutí bolo už ustálené, že ten, proti komu bolo

trestné stíhanie zastavené, alebo bol oslobodený spod obžaloby, má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Za škodu sa považujú náklady - trovy nutnej obhajoby (R 70/1994), na ktorom závere súdna prax zotrúva aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z. z. Zdôraznil, že rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania, vedeného orgánom verejnej moci, je výsledok tohto konania (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4MCdo/15/2009).

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

7. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav a tento posúdil v súlade s hmotným právom. V súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP vyhodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Z daného titulu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach v zmysle § 387 ods. 2 CSP na ne odkazuje. V podanom odvolaní neboli uvedené žiadne podstatné okolnosti, ktoré by mohli privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia.

8. Právna úprava umožňuje rozhodnutie súdu prvej inštancie napadnúť len z taxatívne stanovených dôvodov. Náležitosti odvolania vymedzuje ust. § 363 CSP. Medzi tieto náležitosti odvolania patrí povinnosť uviesť, z akých dôvodov považuje odvolateľ napádané rozhodnutie za nesprávne s tým, že taxatívne dôvody odvolania vymedzuje ust. § 365 ods. 1 CSP. Podané odvolanie odvolateľ odôvodňuje skutkovými vadami (§ 365 ods. 1 písm. f/) a právnymi vadami (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

9. Právna otázka, vyriešenie ktorej malo určujúci význam pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. spočíva na závere, či je daná zodpovednosť štátu, ak k oslobodeniu žalobcu došlo len v dôsledku zmeny výpovede svedka, a to po podaní obžaloby.

10. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Napadnutým rozhodnutím (druhým v poradí) súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že v posudzovanej veci bola zistená nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia v spojitosti s uznesením o zamietnutí sťažnosti obvineného, vyslovená implicitne oslobodzujúcim rozsudkom z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Skutočnosť, že žalovaný za škodu, uplatnenú v tomto konaní, zodpovedá, teda, že je vo veci pasívne vecne legitimovaný, súd prvej inštancie podrobne zdôvodnil v poradí v prvom svojom rozsudku, a keďže krajský súd sa s daným záverom vo svojom skoršom rozhodnutí stotožnil, odkázal súd prvej inštancie na odôvodnenie v daných rozhodnutiach prvoinštančného a druhoinsťančného konania (ods. 45 rozsudku). Napriek týmto jednoznačným a súladným záverom, vysloveným v danej veci, odvolateľ aj v podanom odvolaní na týchto námietkach zotrúva, presadzujúc právny názor, že žalovaný v danej veci za uplatnenú škodu nenesie zodpovednosť.

12. Odvolací súd v tejto súvislosti zotrúva na svojej argumentácii, vyslovenej už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia, ktoré sa skončilo zastavením trestného stíhania, alebo oslobodením spod obžaloby s tým, že ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. zásadne právo na náhradu škody vrátane náhrady nákladov na trovy obhajoby. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom sa v konaní o náhrade škody nevyžaduje rozhodnutie o nezákonnosti trestného stíhania, ale postačuje právoplatné rozhodnutie o zastavení trestného stíhania, alebo právoplatný oslobodzujúci rozsudok z dôvodov podľa § 285 písm. a), b) alebo c) Trestného poriadku, teda z dôvodu, keď sa predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným nepotvrdí.

13. Odvolaciemu súdu je známy Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. ÚS 163/2003 z 13.11.2013 a rozhodnutie ESLP vo veci D. proti C. republike, na ktorý vo svojom odvolaní poukazuje žalovaný. Zároveň sa prikláňa k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/181/2017 zo dňa 25.04.2018, ktorý analýzou viacerých rozhodnutí najvyššieho súdu (rozhodnutie najvyššieho súdu z 30.07.2008, sp. zn. 3Cdo/201/2007, rozhodnutie najvyššieho súdu z 30.09.2009, sp. zn. 1Cdo/64/2008 a v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky publikovaného judikátu R 37/2014, že rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila (nie je rozdielna) v tom, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody, spôsobenej začatím trestného stíhania, sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

14. V posudzovanej veci je teda možné súhlasiť s argumentáciou žalovaného, že uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia, vydané orgánmi činnými v trestnom konaní, nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase ich vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila, tak ako tomu bolo v danom prípade, keď existovala na základe vykonaného dokazovania v trestnom konaní pravdepodobnosť spáchania tam definovaného skutku žalobcom, ktorý sa však až v priebehu vedeného trestného konania pred súdom napokon nepotvrdil. Zodpovednosť štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je totiž objektívnou zodpovednosťou, t. j. zodpovednosť je daná bez ohľadu na zavinenie, či porušenie právnej povinnosti konkrétnym orgánom verejnej správy. Pokiaľ sa aj trestné stíhanie v čase, keď bolo vedené, javilo ako zákonné, v súlade s ustálenou judikatúrou ho treba považovať za nezákonné, pretože vo výsledku bol žalobca spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, v dôsledku čoho sa považuje za nezákonné. Podľa dôvodov oslobodzujúceho rozsudku (rozsudku, sp. zn. 2T/166/2014 zo dňa 11.11.2014) totiž v dôsledku vykonaného dokazovania (dokazovanie vykonané výsluchom obžalovaného, svedkov Jozefa Q., B. Q., prečítaním svedeckej výpovede X. M., znaleckého posudku a ostatným dôkazným materiálom) nebolo preukázané, že skutok je trestným činom. Zákonosť oslobodzujúceho výroku súdu prvého stupňa sa odvolaním prokurátorky nepodarilo spochybníť, odvolacím súdom (uznesením, sp. zn. 23To/22/2015 zo dňa 21.09.2015) bolo odvolanie prokurátorky zamietnuté, nakoľko nebolo dôvodné, hoci, ako vyplýva z dôvodov uznesenia odvolacieho súdu, správnosť tohto výroku súd videl v iných dôvodoch, ako uviedol súd prvého stupňa. Nedôvodne preto žalovaný namieta, že k oslobodeniu žalobcu došlo len v dôsledku zmeny výpovede svedka, a to po podaní obžaloby. V tomto smere sa potom treba prikloniť k rozhodnutiu ústavného súdu, sp. zn. I ÚS 320/2016 zo dňa 07.07.2016, v ktorom ústavný súd konštatuje, že rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania s tým, že pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce, ako orgány, činné v trestnom konaní, vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatoval, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca.

15. Rovnako sa s ďalšou námietkou odvolateľa, spočívajúcou v spochybnení existencie škody žalobcu, vypořiadal odvolací súd už vo svojom skoršom rozhodnutí, na ktorom založil svoje zrušujúce rozhodnutie, a na ktorom názore odvolací súd zotrváva. Odvolací súd aj v tomto smere vyjadruje súhlas s argumentáciou žalovaného, že skutočnou škodou je majetková ujma, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného a je objektívne vyjadrená všeobecným ekvivalentom, t. j. peniazmi. K vzniku škody považuje však za relevantné rozlišovať situáciu, keď dlžník dlžnú čiastku svojmu veriteľovi nezaplatil, čím mu škoda nevznikla, nakoľko samotná existencia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi skutočnú škodu nepredstavuje, na rozdiel od situácie, keď dlžník pohľadávku veriteľa uhradí. V posudzovanom prípade skutočnou škodou, za ktorú štát zodpovedá podľa zákona č. 514/2003 Z. z. môže byť aj náhrada trov nutnej obhajoby, ktoré sú v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Z tohto pohľadu je právne významné, že trovy nutnej obhajoby boli

obhajcovi/obhajcom uhradené (správnosť týchto skutkových zistení nie je žiadnou z procesných strán spochybnená). Dlh voči obhajcovi/obhajcom neexistuje. Tým na strane toho, v prospech koho boli právne služby poskytnuté, vznikla škoda. Vzťah medzi klientom advokáta, t. j. v danom prípade žalobcom a tým, kto odmenu za poskytnuté služby advokáta uhradil, t. j. v danom prípade jeho matkou, je samostatným právnym vzťahom a s uplatňovanou náhradou škody nesúvisí. Existencia peňažného vzťahu medzi žalobcom, v prospech ktorého bola obhajoba realizovaná a jeho matkou (zákonnou zástupkyňou, ktorá trovy obhajoby zaplatila), nie je pre účely náhrady škody štátom rozhodná. Ustálený právny názor, že pokiaľ dlžník nezaplatil dlžnú čiastku svojmu veriteľovi, nemôže úspešne uplatniť nárok na jej náhradu, nakoľko mu škoda nevznikla, nie je pre nárok na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. aplikovateľný (viď odsek 20 uznesenia zo dňa 08.11.2017, sp. zn. 19Co/261/2017).

16. Pokiaľ v ostatnej časti žalovaný namieta, že postup súdu prvej inštancie v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, ani túto námietku odvolací súd nepovažuje za dôvodnú. Odvolací súd súhlasí s názorom odvolateľa, že súd nie je oprávnený vykonávať dôkazy bez návrhu procesných strán. Proces dokazovania, ako správne uvádza odvolateľ, je založený výlučne na princípe prejednávacom a na princípe kontradiktórnosti. V danom prípade súd prvej inštancie pri prejednávaní veci tieto zásady neporušil. Z obsahu spisu (zápisnica o pojednávaní zo dňa 17.01.2018 a zápisnica o pojednávaní zo dňa 24.01.2018) nevyplýva, že by súd nad rámec dôkazov, ktoré navrhli strany sporu, dokazovanie vykonával. K dôkazom, ktoré žalobca navrhol vykonať, umožnil protistrane (odvolateľovi) sa vyjadriť. Aj keď s poukazom na ust. § 153 CSP a článok 5 CSP nie je žiadateľné, aby strana sporu predkladala skutkové tvrdenia alebo dôkazné návrhy až na pojednávaní, nie je porušením procesného postupu, ak je v konkrétnom prípade dôvodné predloženie skutkového tvrdenia, alebo dôkazného návrhu až na pojednávaní, tak ako tomu bolo v danej veci, čo prvostupňový súd žalobcovi umožnil. Ide o vec vedenia sporu, ktorá je v plnej dispozícii súdu vykonávajúceho dokazovanie na súde prvej inštancie.

17. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal plný procesný úspech v odvolacom konaní, priznal 100%-ný nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému.

19. Rozhodnutie senátu bolo prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).